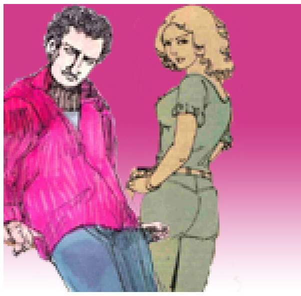

'అదే' కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని 'దేశీ'లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం 'య' అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకి, బాధలకి, దుఃఖాలకి నా బాధ్యత లేదు.

మంచు తుఫాను

బఫేలో న్యూ యార్క్, నవంబర్ ***14, 2014.*** పొద్దున్నే లేచిన వెంకట్ ఇంట్లోవాళ్లతో మాట్లాడి ఈ మధ్యే ఊళ్ళోకి వచ్చిన కొత్త దంపతులని థేంక్స్ గివింగ్ డిన్నర్ భోజనానికి పిలవడానికి ఫోన్ చేసేలోపుల ఇంటావిడ వచ్చి చెప్పింది, "సాయంత్రానికి స్నో ఎక్కువవ్వొచ్చుట."

వాతావరణం టివి లో చూసి వెంకట్ ఫోన్ చేసాడు, "రమేష్, వచ్చే వారంలో అనుకున్న థేంక్స్ గివింగ్ డిన్నర్ కుదరకపోవచ్చు ఈ స్నో వల్ల, ఈ రోజు సాయంత్రం వచ్చేయగలరా?"

"రమ్య ని కనుక్కుని చెప్తానండి," రమేష్ ఫోన్ పెట్టేసాడు.

తర్వాత రమేష్, రమ్యా మాట్లాడుకున్న విషయాలు డిన్నర్ పిలుపుతో మొదలై ఎప్పట్లాగా ఉన్నవే – పదింటికి రడీగా ఉండమంటే ఎప్పుడూ పదిన్నరలోపున అమ్మగారికి కుదరదు; టైం కి ఏ పనీ చేయదు ఈవిడ అని ఆయన గొడవ, ప్రతీదానికీ ఆయనకి తొందరెక్కువ అని ఈవిడ గొడవ, ఈవిడకి నచ్చినట్టూ ఆయన బట్టలువేసుకోలేదని మరో గొడవ, ఆవిడకి వంట రాదని ఇంకో గొడవా. ఇప్పుడొచ్చిన పిలుపుతో పిల్చినప్పుడు వెళ్లకపోతే బాగుండదని ఈవిడా, వెళ్తే స్నోలో డ్రైవ్ చేయడం కష్టం అని ఈయనా, సీట్లో దర్జాగా కూర్చుని 'ఆ, ఈ మాత్రం స్నో పడితేనే ఇంత గొడవా 'అనుకునే అమ్మగారి గొడవా. ఇలా ఇద్దరూ వాదోపవాదనలు అయ్యేక ఎప్పుడూ అమ్మగారి చేయే నెగ్గాలి కనక రమేష్ ఫోన్ చేసి చెప్పేడు వెంకట్ తో వస్తున్నట్టూ. సాయంత్రం బయల్దేరుతూంటే అప్పటికే మంచు ఎక్కువౌతూంది. పాసెంజర్ సీట్లో పట్టుచీరలో ఉన్న అమ్మగారికిదేం పట్టలేదు; ఆవిడకు ప్రస్తుతం ఉన్న అతి ముఖ్యమైన ప్రణాలికల్లో పెట్టుకున్న బొట్టు సరిగ్గా ఉందా లేదా, అది మేచింగ్

అవునా కాదా, వేసుకున్న జాకెట్టు చీరకి నప్పిందా లేదా, చెవులకి పెట్టుకున్న కొత్త జూకాలు తల ఇలా కదిపితే తళుక్కుమంటున్నాయా లేవా అనేవి ఆవిడ విషయాలు.

దారిలో ఓ చోట ఆగి పిలిచినవారి ఇంట్లో ఇవ్వడానికి కొన్ని ఏపిల్స్, పువ్వులూ, ఓ ఏపిల్ పై కొన్నాక, మొత్తానికి వెంకట్ ఇంట్లో కెళ్ళేసరికి అమ్మగారు ఆల్ హేపీస్. డిన్నర్ ఇంకా అవలేదు లా ఉంది. అది అయ్యేలోపుల పెట్టిన పకోడీలు తింటూండగా టివీలో రాబోయే స్నో తుఫాను ఎలా ఉంటుందో చర్చించుకుంటున్నప్పుడు రమేష్ అడిగేడు వెంకట్ ని, "ఇక్కడ నవంబర్ నెల వచ్చేసరికే స్నో ఎక్కువగా పడుతున్నట్టుందే? మేము అంతకు ముందు అలబామలో ఉన్నాం ఓ ఏడాది, అక్కడింత స్నో లేదు మరి."

"బాగా అంటున్నారా, ముందు స్నో, ఆ తుఫాన్ వల్ల మంచు పడ్డాక లేక్ పక్కనే ఉండడం వల్ల తిరిగి లేక్ ఎఫెక్ట్ స్నో అని మరోసారి తోక ఝాడిస్తుంది ఈ తుఫాను. అదీగాక ఇప్పుడొచ్చేది బాగా ఉధృతమైనది అంటున్నారు, చూద్దాం."

"మొత్తానికిదో కత్తిలాంటి స్నో తుఫాన్ అనుకోవాలి అయితే" రమేష్ అన్నాడు.

"సరిగ్గా చెప్పేరు కత్తి లాంటిదని. దానికి వెదర్ చానెల్ వాళ్ళిచ్చిన పేరు కూడా అదే, నైఫ్ అని."

డిన్నర్ అయ్యేక బయల్దేరుతుంటే రమేష్ అన్నాడు, "ఈ చలిలో కారు స్నోలో కూరుకుపోతే ఈస్ట్ ఆరోరా చేరగలమా?"

వెంకట్ ఏదో అనబోతూంటే రమ్య అంది "ఈయనకి ప్రతీదీ గోరంతలు కొండంతలు చేయడం ఇష్టం. ఈ మాత్రం నాలుగంగుళాల స్నో కే బాగా బెదిరిపోయి కేకలు పెట్టడం; ఎక్కడా చూడం ఇలాంటి మనిషిని."

రమేష్ అందుకుని అన్నాడు, "ఈవిడంతేనండి, ఎంతసేపూ చీరా, జాకెట్ మేచ్ అయ్యేయా లేదా, తన షోకూ సంబరమే తప్ప, నేనెలా పోయినా ఈవిడకి అక్కర్లేదు. ఓ సారి డ్రైవర్ సీట్లో కూచుంటే తెలిసొస్తుంది. పాసెంజర్ సీట్లో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పడం కాదు."

వాళ్ళావిడ నవ్వుతూంటే, వెంకట్ అన్నాడు, "ఏమీ భయం లేదు, మంచు ఇప్పుడిప్పుడే కాస్త ముదురుతోంది. వెళ్ళిపోవచ్చు కంగారులేదు. మీకు దారిలో ఏదైనా సహాయం కావాలిస్తే నాకు ఫోన్ చేయండి, సరేనా?"

రమేష్ కారు స్టార్ట్ చేసాడు కానీ రమ్య అన్నమాట మనసులో తిరుగుతోంది. నేనా ప్రతీదీ గోరంతలు కొండంతలు చేసేది? ఈ స్నో లో కారు కదలకపోతే అప్పుడు ఈవిడ ఈ పట్టుచీరలో దిగి తోస్తుందా? చేసే పనేం లేదు కానీ ఎందుకిలా అంటుందో? టైమ్ కి ఏ పనీ చేయదు. రోజంతా ఆఫీసులో పనిచేసి వస్తే సాయంత్రం నలభై మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న గుడికి వెళ్ళాలని ప్లాను. అక్కడ్నుంచి వచ్చేసరికి రాత్రి పదో పదకొండో అవుతుంది. మళ్ళీ పొద్దున్నే లేచి ఆఫీసుకెళ్ళవద్దూ? వీక్ డేస్ లో ఎక్కడికీ ప్రయాణాలు వద్దు అంటే, అబ్బే ఏడాదికొక్కసారే అని ముక్తాయింపు. అవును న్యూ ఇయర్ డే, సంక్రాంతి, శివరాత్రి, ఉగాదీ, రామనవమీ, కృష్ణాష్టమీ, దశరా, దీపావళీ ఏడాదికోసారి వచ్చినా అన్నింటికీ వెళ్ళేసరికి అది ఏడాదికి నలభైసార్లు అవుతోంది కాదూ? ఎప్పుడు నేర్చుకుంటుంది?

పాసెంజర్ సీట్లో అమ్మగారి ఆలోచనలు వేరు — నేనెప్పుడూ చీరా జాకెట్ మేచ్ అయ్యేయా అని చూస్తానా? మేచ్ అవ్వకుండా నీలం చీరా, పసుపు జాకెట్టూ వేసుకోవాలా? అప్పుడు అంట్లు తోమే పనిమనిషి లా ఉండదూ నా అవతారం? ఈయన వేసుకునే మట్టికొట్టుకుపోయిన జీన్ పాంటూ, వెలిసి పోయిన టి షర్ట్ గురించి ఎప్పుడైనా నేనేమైనా అన్నానా? అయినా వీడంతే, మొన్నోమాటు పదిన్నరకి రడీ అవమంటే, తాను బాత్రూంలో ఉండగానే పది అయినప్పటినుండీ అరుపులు. అంతకుముందు గుడికి బయల్దేరుతుంటే దారిలో అరిటిపళ్ళు కొనడానికి ఆపమన్నాననీ, అరగంట లేటుగా బయల్దేరాననీ, మరో గోల. ఉత్తిచేతుల్తోనా గుడికి వెళ్ళేది? అదీ శివరాత్రి నాడు! రోజూ ఎలాగా కుదిరేదు లేదు, ఏదో గుడికెళ్ళేటప్పుడైనా కట్టుకుందాం అని పట్టుచీర కట్టుకునేసరికి కొంచెం లేటయింది సరే; ఇంతలోనే కేకలు ఇంకా రడీ అవ్వలేదని. దానికిముందు, వాల్ మార్ట్ లో మొహానికి రాసుకోవడానికి కొన్న క్రీమ్ మీద ముప్ఫై డాలర్లు ఖర్చుపెట్టేసానని గోల. ఇదెక్కడి విచిత్రం! ఇవన్నీ కొనకూడదు, డబ్బులైపోతాయ్! మళ్ళీ రాత్రి పడకమీదకి చేరేసరికి తాను ఊర్వశిలా కనిపించాలి అయ్యగారికి.

తిరుగు ప్రయాణంలో ముక్కుమీద కోపంతో ఇద్దరికీ మాటలేకుండా స్నోలో కారు మెల్లిగా ఈడ్చుకుంటూ అపార్ట్ మెంట్ దగ్గిరకొచ్చేసరికి కారు పార్క్ చేసే చోట మంచు బాగా పడి ఉంది. అసలే రాత్రి దాదాపు పది కావొస్తోంది ఎవరూ లేరు ఏరియాలో. కారు అక్కడే ఆపి రమ్యని దిగి లోపలకి వెళ్లమన్నాడు రమేష్. అపార్ట్ మెంట్ ఎంట్రన్స్ కి దగ్గిరగా ఆపమని అమ్మగారి ఆర్డర్ – చలిలో నడవడం ఓ కష్టం, పట్టుచీర పాడైతే అది మరో కష్టం కాదూ? అసలే ఈ మంచులో కారు కదలక చస్తూంటే ఇదేమిటని మరో చిన్న గొడవ. అక్కడే కార్లో ఒకరి మీద ఒకరు అరుచుకున్నాక, కారు ఎంట్రన్స్ దగ్గిరగా ఆపినప్పుడు అమ్మగారి మొహంలో కనీకనపడని చిరునవ్వుతో కూడిన విజయ గర్వం.

రమ్య కారు తలుపు తీసి స్నో లో నిలదొక్కుని మెల్లిగా నడుచుకుంటూ లోపలకి వెళ్ళి గుమ్మం దగ్గిరే ఆగింది రమేష్ రావడం కోసం. మరో పదీ పదిహేను నిముషాలు కారు అటూ ఇటూ కదపడానికి ట్రై చేసి కార్లో ఉన్న చిన్న బ్రష్ తో స్నో తుడిచి కష్టపడ్డాక మొత్తానికి పార్కింగ్ లాట్ లో బండి పెట్టి బయటకి దిగేడు రమేష్. అసలే రమ్య మీద కోపం, ఇప్పుడీ స్నో వల్ల చేతులు, కాలి వేళ్ళూ బిగుసుకుపోయి స్పర్శ తెలియనట్టు ఉంది. తలుపు లాక్ చేసి నాలుగడుగులు వేసాడో లేదో జర్రున జరాడు స్నోమీద. కింద పడిన రమేష్ కి దవడమీద కొంచెం రక్తం, కలుక్కుమని నెప్పి.

గుమ్మం దగ్గర నుంచి చూస్తున్న రమ్య గమనించింది కాబోలు, వెంటనే కారు దగ్గిరకొచ్చింది. మొత్తానికిద్దరూ ఒకరి చేయి ఒకరు పట్టుకుని స్నో లో మరోసారి కిందపడకుండా ఇంట్లోకెళ్ళి అద్దంలో రమేష్ మొహం చూసేసరికి కొంచెం వాపూ చిన్నగా గీరుకుపోయిన గడ్డం. వెంకట్ కి తామిద్దరూ ఇంటికి చేరినట్టు ఫోన్ చేసి చెప్పాక ఇంతకుముందున్న కోపతాపాలు మర్చిపోయి బట్టలు మార్చుకుని వెచ్చగా పడక మీదకి చేరారు; పడుతున్న స్నోకీ, మొహం మీద దెబ్బ కీ ధన్యవాదాలు చెప్పుకోవాల్సిందే. ఈ రెండూ లేకపోతే ఎడమొహం పెడమొహంలా ఉండేది కదా ఇద్దరికీను?

ఎవరెలా పోయినా తనకేం పట్టనట్టూ స్నో తుఫాను 'నైఫ్' మాత్రం మంచు అలా కురిపిస్తూనే ఉంది.

మర్నాడు పొద్దున్న రమేష్ వాచిన మొహం చూసి ఎమర్జన్సీ కి వెళ్దాం అని రమ్య అంటే అప్పుడు తెలిసిన విషయాల ప్రకారం మరో నాలుగు రోజులదాకా స్నో వల్ల ఎటువంటి ప్రయాణం కుదరదు; మామూలు జనాలకే కాదు, ఆఖరికి ఏంబులెన్స్ లు కూడా రోడ్డుమీదకి రాలేవు. డాక్టర్లు కానీ డెంటిస్ట్ లు కానీ ఎవరూ ఆఫీసులు తీయరు. ఎవరి పాట్లు వాళ్ళు పడవల్సిందే. ఇంట్లో ఉన్న మందుల్తో నెప్పి తగ్గినా వాపు తగ్గలేదు. లోపల ఏదో ఎముక విరిగిందేమో? మరో నాలుగు రోజులు ఎనిమిది గంటలకోసారి టైలెనాల్ వేసుకుంటూ, నోరు విప్పలేకా తిండి తినలేకా, మాట సరిగ్గా మాట్లాడలేకా గడిపాక అప్పుడు తెరిపిచ్చింది నైఫ్; అదీ ఎనభై అంగుళాల స్నో గుమ్మరించి. ఆ ఏడడుగుల స్నో తీయడానికి మరో రెండో, మూడో రోజులు. ఆఫీసుకి శెలవు పెట్టి హాస్పిటల్లో చూపించుకుని కొన్నికుట్లూ, మరో వాయి మందులూ, నోట్లో దాదాపు ఊడబోయిన రెండు దంతాల రిపేర్లూ, ఓ మూడు వందల డాలర్లూ సమర్పించుకున్నాక ఇంటికొచ్చేరు. రాబోయే హాస్పిటల్, మెడికల్, డెంటల్, డాక్టర్ల బిల్స్ తీరిగ్గా వడ్డించబోయేది వేరే. అవి త్వరలోనే విడుదల! వేచి చూడండి, బిల్లు రాగానే దయచేసి వెంటనే డబ్బు చెల్లించడం మర్చిపోకండేం?

ఇన్ని రోజుల్లోనూ రమ్య దగ్గిరుండి చూసుకుంది రమేష్ ని. అమ్మగారిని కసురుకున్నందుకూ, ఆవిడ మీద కోపం చూపించినందుకూ, తనని ఇన్ని రోజులూ కనిపెట్టుకుని ఉన్నందుకూ రమేష్ కి కాస్త సంతాపం, కృతజ్ఞత, సంతోషం, వగైరా, వగైరా మనసులో. అంతా సర్దుకున్నాక రమ్య నవ్వుతూ అంది, 'నేను కారు, ఎంట్రన్స్ దగ్గిర ఆపమన్నాననీ, డిన్నర్ పార్టీలో వాళ్ళతో ఏదో అన్నాననీ కోపం వచ్చి అది స్నో

మీద చూపించ పోయి కింద పడ్డారు. లేకపోతే హాయిగా ప్రతీరోజూ ఈ స్నో చూస్తూ వేడి వేడి పకోడీలు తింటూ మజా మజాగా ఉండేవాళ్ళం కదా? ఎక్కడకైనా వెళ్లడానికి నేను రడీ అవుతున్నప్పుడు కాస్త లేట్ అయినా నిదానమే ప్రధానం. ఇప్పటికైనా తెలిసిందా?"

"తెలిసింది కానీ, ఈ విషయంలో నిదానం పనికిరాదు డియర్!" రెండు చేతుల్తో రమ్యని దగ్గరకి లాక్కుని చుట్టేస్తూ చెప్పేడు రమేష్.

నీతి - పట్టుచీర కట్టుకున్నఅమ్మగారి కూడా పార్టీకి వెళ్ళినప్పుడు కోపం తెచ్చుకుంటే పళ్ళు రాల్తాయి, లేకపోతే కరకరలాడే వేడివేడి పకోడీలు తినొచ్చు.

Post your comments